

Alfától

az

Omegáig

2020. május

I. évad 4. szám

-Interjú

-Hitélet

-Lévay kortárművek

-Irodalom és művészet

Tartalom

Lévay Kortárs Versek és Szösszenetek

Irodalmi rovat:

- Homo absurdus – Albert Camus
filozófiája
- „Egy lángot adok, ápold, add
tovább.” – Reményik Sándor
pályaképe

Hitélet: Igen vagy nem?

Interjú Rudolf Alexával, irodalom
OKTV 8. helyezett, tavaly ballagott
tanulóval

Galéria

Lévay Kortárs Versek és Szösszenetek

Krizsán Márton:

Egyszer felnövünk

Kicsiként mindig végzős akartam lenni,
Néztem a nagyokat tenni-venni.
Felnéztem rájuk mily nagyok ők,
Vajon mikor érem el én is ezt az időt?
Most már nagyobb vagyok, és tudom
Hogy a felnőtté válás bonyodalom.
"Nagyként" mindig kicsi akarok lenni,
Nézem a kicsiket tenni-venni.
Nektek is kívánom ballagó barátok,
Hogy Isten áldása szálljon rátok!

eL Dé:

Virágkopasztás

Valami átsuhan a betonkerítésen:
Virágokat kopasztó tékozló szerelem,
Kéz a késben, kés a kézben -
Szeret? Nem szeret? - ezt kérdezem,
Válaszra várok, türelmesen, csöndben...
De hiába vadul keresem
A járdarepedésekben és a szökőkútokban,
Félek hatás ez, mire reakció nincsen

És a szirmok elfogytak lassan:
A kert már virágtalan,
A köveken meztelen rózsaszál koppan,
Megritkultak a csontok, kihullott a hajam,
De választ, ellenreakciót? Sose kaptam -
Kit, mit, miért, hol, hogyan...

Elhallgatok én is mostan;
És a szirmok tengerében tovább -
Trappolok visszhangtalan.

Vörös Levente:

Drága véren vett föld

Amíg a szem ellát, a nagy végtelenbe nyúlva
A horizontig, s azon túl ringatózik aranszín búza
A lengedező szálak között sétálva óvatos lábbal
Tudóm megtelik a készülni vágyó kenyér illatával.

Az égen sötétkék és fehér felhők versengnek helyért
Alant lágy, susogó szellő szalad, majd boldogít kedélyt
Bizony, bizony a földbe vetett gabonamag lassan elhalt
Lám nem maradt maga, termése, mennyit a Kertész akart.

Drága véren vétetett meddő, talán halott föld volt ez
Drága vér locsolta meg azt s ezáltal mentette is meg
A drága vér miatt vagyon kincs a rengeteg kalász között
Középen vérvörös rózsaszál áll, szem azon gyönyörködött.

Most pedig a felhők ellepték az eddig ragyogó nagy eget
Nem akar az viharzani, csupán más színt öltött, sötétebbet
Nincsen sehol egy őrzöngve mennydörgő, cikázó villám
Rövid időre szeretem a látványt, nem csupán az más ám.

Mint ketrecbe zárt pacsirta, üvegbúra alatt hever a rózsa
Had érinthetném, látnám, lenne rajtam babám csókja
Drága véren vétetett e föld, drága vérrel lett az megöntözött
Drága vér folyása miatt lesz a csúf üvegbúra is idővel törött.

Rudolf Alexa:

Ha nem akarod

Tudod, nem kell mindig
Mindent megcsinálni.
Néha a kevesebb több,
Nem kell, ha nem akarod.
Nem kell megvetni az ágyadat reggel,
Néha nem kell felébredni se.
Ne moss fogat! Néha nem is kell
Beszélni idegenekhez,
Hisz hazugság minden. Akkor minek?
Ne szólj, ha nem akarod.
Nem kell, hogy vele légy
Nem vagytok összekötve,
Hagyni kell a levegőt áramolni,

Hogy édes legyen az újbóli találkozás.
Nem kell. Ne aggódj.
Hisz úgyse akarod.
Inkább menj, légy egyedül,
Vagy ha nem lehet, ülj
Ott, s hallgass, mosolyogj.
Ne sírj ha nem akarod.
Áll szembe a valósággal,
Mosolyogj, ha nem is akarod.

(S)tenger:

A 14-ik egy szonettkoszorúban

Az élet: elmosódott filmszalag.
Felsírás... pár hónap ringós, meleg
Családi ölben... s már tip-top szalad!
Műanyag motoron siet – teper.

Aztán becsöngetnek egy matekra.
Megjön az első fekete s egyes.
Barátokat szerez, foci... elvan.
Szerelmes lesz. Továbbtanul. Este

Már később jön – Anya elengedett.
Lánnyal, barátokkal jön meg. Egyetem
Vagy szakma, Remélt valósuló álmok.

Gyerek. Első fog, tipegés – Fájó
Hát – Diplomaosztó. Vegyült mámor.
Kis jövevény... Új szalag... - Unokám...

Kováts Anna fényképe

Homo absurdus

/avagy miért NE rakjunk ki valakit a NAT-ból?/

„Ha meg tudjuk ítélni, hogy érdemes-e leélni az életet, akkor választ is adunk a filozófia alapkérdésére.”

/Albert Camus: Szisziphosz mítosza/

Imádom, amikor mások mondják meg helyettem, hogy mi az élet értelme. Írók, költők, filozófusok, tanárok, szülők, barátok vagy éppen egy random csávó a Youtube-ról aki szerint „Igenis, simán meg lehet keresni Magyarországon havi egy millió forintot!” (az idézet csak illusztráció) Egyesek a boldogságot, mások a pénzt és megint mások egyszerűen a következő csésze kávé tartják életük értelmének és/vagy céljának.

De mi van ha eljátszunk a gondolattal, hogy nincs az élet gyári beállításai között az értelem, mint alapvető funkció? Ha jobban belegondolok ezzel nem is igazán kell eljátszani - legyünk őszinték: mindannyiunk érezte/érzi az alábbi állítás aktualitását:

Az életnek nincs értelme.

... DE a XX. század egyik legnagyobb hatású filozófusa, Albert Camus szerint...

is:

„Ébresztő, villamos, négy óra hivatal vagy gyár, ebéd, villamos, négy óra munka, vacsora, alvás és hétfő, kedd, szerda, csütörtök, péntek, szombat - általában könnyedén végigcsinálja az ember. Ám egyszer csak felmerül a "miért", s ezzel a csüggedt rácsodálkozással kezdődik minden.”

A boldogság elhamvad, mint egy gyufaszál, a pénz okozta gyönyör elhervad és értéktelenné válik, a szerelem pedig elhalványul, mint a nevenincs fekete-fehér alakok a megsárgult fényképeken. Az élet tovább gurul, mint ujjaink alatt az egy-egy percekre reflektorfényben tündöklő influencerek.

Az ember hiába keresi az értelmet, az időtálló, abszolút értéket;

„Hívó szavára a világ esztelen csöndje a válasz, ebből az ellentétből születik az abszurd.”

Mi történik, amikor valaki felfigyel ennek a "beszédes" csöndnek a jelenlétére? Többnyire függőségekbe menekül, munkájába temetkezik, gátlások nélkül hajszolja a hamis érzelmeket, egyre többször jár ki éjjelente nasizni a hűtőből, vagy csak egyszerűen ignorálja azt a gödröt amibe került (holott már eddig is ott volt).

Van-e egyáltalán jó válasz, a mi részünkről? Ebben (talán) segíthet Camus: akinek a következő "tétel" vált vesszőparipájává:

„Boldognak kell elképzelnünk Sziszipuszt.”

Jogosan merül fel a kérdés: Ki a fene az a Sziszifusz? Dióhéjban:

Sziszifusz (vagy görögösen Sziszüphosz) egy kegyetlen király volt az ókori Hellaszban, akit halála után az olümposzi istenek arra ítélték, hogy az örökkévalóságig egy sziklát görgessen fel egy hegyre, de amint a szikla eléri a csúcsot, rögtön visszaesik a hegy lábához, és Sziszifusz kezdheti előlről.

[Fun fact: a görög istenek nagy örömet lelték abban, hogy időről-időre teljesíthetetlen feladatokat szabnak ki a Hádészba jutott halandóknak, pl. Danaosz lányainak - a Danaidáknak - örökkön-örökké egy lyukas hordóba kell vizet hordaniuk.]

Sziszifusz büntetése a lét értelmetlenségét szimbolizálja, ami ma már nem csak egy görög mítosz, hanem egy egyre jobban tudatunkba férkőző érzés. A filmekben számtalan karakter testesíti meg az effajta nihilizmust, gondoljunk csak például Rick Sanchezre a Rick és Mortyból. Camus az ilyen jellemeket abszurd embereknek titulálja, mindazokat, akik ráébredtek a létezés céltalanságára.

Mégis, hogyan képzelhetünk egy ilyen embert boldognak? - a magyarázat talán nem tűnik annyira komplexnek, mint maga a tétel.

Camus szerint az életnek, mivel nincs értelme, nem megtalálni kell azt, hanem megteremteni, egyfajta lázadásképpen. Habár az élet tagadhatatlanul igazságtalan, kegyetlen, értelmetlen és nincs biztos pontja, amibe kapaszkodnunk lehet - a saját válaszuk, hozzáállásunk, az egyetlen útja akaratunk kinyilvánításának. Ez lehet a legegyszerűbb dolog is akár, például szeretetet adni, megbocsátani vagy csak élvezni reggelente a kávé zamatát. Ez mind lázadás a világ "rendje" és működése ellen - mondhatni abszurd válasz az abszurdításra. Örömet találni a reménytelen és kétségbeesett hétköznapiak monotonitásában, habár nem egy könnyű feladat, (pláne egy magamfajta pesszimistának) mégis szükségszerű.

Amikor a szikla eléri a csúcsot és visszagördül a hegy lábához, abban „*a fenséges pillanatban visszatekint az életére, Sziszifusz, a sziklája felé haladva, végigtekint az összefüggéstelen tettek során: ezekből áll össze a sorsa, melyet maga teremtett, melyet az emlékezet fog egységbe, s melyre hamarosan a halál üt pecsétet. [...] A kő minden egyes darabja, a sötétedő hegy minden egyes ércszilánkjára külön kis világ számára. A csúcsokért vívott küzdelem maga is betöltheti az ember szívét.*” - és ez a mondat, ahol a pillanatnyi örömök megnyilvánulnak és az életnek, ha egy apró szösszenet erejéig is, mégis értelme van, ezek a pillanatok emelnek minket a reménytelen létezés felé.

Lehet egyetérteni vagy vitatkozni Camusvel, de amikor céltalannak érezzük az életet, amikor „*egyszer csak felmerül egy Miért?*” - érdemes pár tanácsát megfogadni.

:Csirek

„Egy lángot adok, ápold, add tovább.” – Reményik Sándor pályaképe

A költő 1890. Augusztus 30.-án született egy mérnök fiakén. Elemi és felsőfokú tanulmányait Kolozsvárott Erdély fővárosában végezte. A felsőfokú tanulmányévek alatt kötött barátságot többek között Makkai Sándor református püspökkel.

Pályája elején az Új Idők című újság közölte tőle írásokat. 1918-tól már az Erdélyi Szemle állandó munkatársa volt ez év decemberében írta egy számomra nagyon kedves versét: Eredj, ha tudsz!

Ebben a versben mindenkinek azt kívánja, hogy jobb sorsa legyen, éljen boldogan, de egyúttal kijelenti, hogy sehol sem lesz egyszerűbb vagy másabb. Az utolsó versszakban kilátástalanul, de kijelenti, hogy itthon marad, mert ez az otthona.

*„Még nem tudom:
Jut-e nekem egy nyugalmas sarok,
De addig, varjú a száraz jegenyén:
Én itthon maradok.”*

1921-től személyének szerkesztésében indult a Pásztortűz című lap melyet a legnehezebb időkben is szerkesztett.

Ahogy a kor sok költőjét úgy Reményiket is elnémított a trianoni kényszerzubzony. Egészségét ez a sorscsapás megtörte. Depresszióba zuhant ahonnan csak a morfium kétélű világának a varázsa tudta csak kiszabadítani. A kialakuló függősége miatt kezelni kezdték inzulinos betegekkel együtt. Egy kezelés alkalmával 1941. október 24-én meghalt. Testét a házsongárdi temetőben helyezték el örök nyugalomra. Sírkövén ez áll:

„Egy lángot adok, ápold, add tovább.”

Sokáig ismeretlen volt neve és költészete Magyarországon mivel részben politikai okokból száműzték az irodalom mezejéről 1945-től. Napjainkban már egyre többet hallani a verseit megemlékezéseken és szavalóversenyeken egyaránt.

Azt hiszem egész élete ebben foglalható össze a legjobban. A láng neki a Haza és Isten volt. Manapság e kettő már úgy vélem teljesen más értelmű. A határokat kisebbre szabták a korában, a mi korunkban pedig már-már összemossák. Rajtunk múlik, hogy megmaradunk, mint egy egyéniségként, követve a világ változásait, de csak a magunk elvi mértéke szerint.

:(S)tenger

Hitélet: Igen vagy nem?

„Tudok cselekedeteidről, hogy nem vagy sem hideg, sem forró. Bárcsak hideg volnál, vagy forró! Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból.” (Jelenések 3:15-16). Ezt a pár mondatot Isten egy gyülekezetnek íratta meg, de mindannyiunkra vonatkozik. Hogyan is lehetne valaki langyos, hideg, vagy forró? Had fordítsam le ezt nektek Jézus szavaival! „Aki nincs velem, az ellenem van, és aki nem velem gyűjt, az tékozol.” (Máté 12:30). Talán még mindig nem értitek, úgyhogy újra a Mestertől idézek. „Ellenben ha igent mondotok, az legyen igen, ha pedig nemet, az legyen nem, minden további szó a gonosztól van.” (Máté 5:37). Most talán már kezd világosság lenni számotokra is, hogy miről is szól ez a három ige. Igen, vagy nem.

Egy ember vagy Krisztussal van, vagy ellene. Ha valaki megkérdezi, hogy hiszel-e, nincs olyan válasz, hogy valamennyire, vagy talán. Hiszel, vagy sem? A lényeg nem az, hogy erőszakoljátok ki magatokból az igent, hanem, hogy őszinték legyetek. Ha „langyosak” vagytok, becsapjátok magatokat, a körülöttetek lévőket és Őt is be akarjátok, de Őt nem lehet. Az Úr pontosan tudja, hogy kinek mi van a szívében, hiszen Ő adta elénk az életet és a halált, az áldást és az átkot (5Mózes 30:19). Isten előtt nem tehetjük meg azt, hogy kicsit mind a két oldal felé húzunk. Vagy igen, vagy nem. Ijesztő lehet az, hogy felismerjük, hogy nem tudjuk kimondani azt, hogy hiszünk Őbenne, de ezzel nincs semmi baj. Életünk során megszámlálhatatlan alkalommal találkozunk és fogunk találkozni azzal a kérdéssel, hogy „Igen, vagy nem?”. „Hiszed, vagy nem?”. Kérjétek az Élő Istent, hogy erősítsen meg benneteket, Ő pedig megadja. „A reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róma 5:5). Isten nem haraggal fordul azokhoz, akik még nem biztosak benne, de a fenti igeversben is azt mondja, hogy legalább válasszatok, és ne áltassátok magatokat.

Kedves testvéreim, ne próbáljátok becsapni Őt! Ha nem álltok szilárdan, kérjétek tőle hitet, Ő pedig képessé tesz benneteket arra, hogy ha elhangzik a kérdés, „Igen, vagy nem?”, őszinte szívvel tudjátok azt mondani, hogy „**Hiszem és vallom.**”

:Vörös Levente

Interjú Rudolf Alexával, irodalom OKTV 8. helyezett, tavaly ballagott tanulóval

:/Az interjút Csirek készítette/

CS: Hogyan zajlik egyetemen a távoktatás? Milyen előnyei és hátrányai vannak?

RA: Nálunk a Corvinuson nagyon jól megoldották a távoktatást. A tanárok hamar átálltak az új rendszerre, és szerencsére nem érezzük azt, hogy kevesebb lenne az oktatás színvonala, hogy nem tudunk jelen lenni. Ugyanúgy tartanak előadásokat, ugyanúgy folyhatnak különböző projektek tovább. Egyedül a számonkérés menete változott: sok tárgyból nem lesznek félév végén vizsgák, hanem a házikra, esszékre adnak jegyet. Ez az egyetlen jó benne. A legrosszabb viszont, hogy nem találkozhatok a társaimmal, és mivel nem kell bemenni az egyetemre, nincs kényszer, hogy felkeljek, és így nagyon el tudok kényelmesedni egy-egy nap folyamán.

CS: Sokaknak okoz nehézséget egyetemet és szakirányt választani. Te milyen szempontokat tartottál szem előtt, és mit tanácsolnál a pályaválasztás előtt állóknak?

RA: Szerencsésnek mondhatom magam, mert anyukám, még amikor 7. osztályos voltam, leült velem, és megkérdezte mit szeretnék csinálni, ha nagy leszek. Felsoroltam, hogy utazni, írni, ő pedig mondott olyan szakokat, amik szóba jöhettek, és mindegyiket elmagyarázta, hogy mivel foglalkozik. Ez egy meghatározó kiindulópont volt számomra, de még így se tudtam konkrétan dönteni, mindig volt bennem 3-4 másik szak is. Fakultáció választásnál úgy próbáltam leadni a jelentkezésemet, hogy mindegyik kinézett szaknál elfogadják akár emelt, akár közép szinten azt a tárgyat.

A fő löketet viszont az Educatio kiállítás adta meg, és szívből ajánlom mindenkinek, hogy aki teheti, menjen el rá. Itt az összes egyetem standja megtalálható 3 napon keresztül, és amellet, hogy körbekérdezhettem az egyetemeknél a szakok iránt, egy nagyon jó hangulatú napot tölthettem el. Ott több egyetemmel is beszéltem, különböző szakokról, és ott döntöttem a kommunikáció szak mellett. A szak megvolt, az egyetem még kérdés. Ennek eldöntéséhez a legjobb mondatot egyik nagyon jó egyetemi barátom mondta: "mindenütt ugyanazt tanulhatsz, de nem mindegy, kiktől, és milyen környezetben." És itt igen, a tanárok mellett a diákéletre is utalt.

CS: Nagyon szoros kapcsolat alakult ki közted és az irodalom között az OKTV során. Mit jelent számodra ez a hétköznapokban?

RA: Az, hogy szoros, enyhe kifejezés. Az életem meghatározó részévé vált, mind maga az irodalom, mind Szerb Antal munkássága, aki ugye a témám volt. Talán azt gondolná az ember, hogy aki ilyen szinten belemerül az irodalomba, az már sorozat helyett is verseket fog olvasni. Részben. Inkább úgy mondanám, hogy nem az irodalommal élek, hanem az irodalomban. És ez nagy különbség. Nyilván többet olvasok klasszikust, mint ifjúsági regényeket, hamarabb nyúlok egy Jókaihoz, mint egy Leiner Laurához.

De nem csak ennyi változott. Teljesen más lett a látásmódom az OKTV után. A világ egy olyan rész3t mutatta és mutatja felém, amiből egy mélyebb és elvontabb való üvölt, mint aminek a részese vagyok. Sokkal jobban látok a dolgok mögé, és hamarabb észreveszem azokat a csodákat, amit a táj vagy egy szépen megírt vers adhat. Szerintem boldogabb vagyok.

CS: Ha jól tudom szoktál verseket is írni. Honnan merítesz ihletet, hogyan tekintesz a saját műveidre?

RA: Igen szoktam, bár ez az egyetem miatt lecsökkent a metrón firkantott haikukra. Van amikor elkap a láz, és olyankor csak ontom magamból a szavakat, legyen az vers, vagy próza, alkotok, amíg a tollam bírja. Hogy mi ad ihletet? Ez mindig más. Ha nagyon elvont akarok lenni, akkor érzések, amik kiváltják belőlem az alkotást.

De ha konkrétabb példát akarok mondani, akkor emberek. Emberek iránti érzések, és nem csak szerelemre gondolok. Nagyon szeretem például a szenvedélyes embereket, az egyéniségeket, a karakterhűeket, de azokat is, akik olyan csendesek, hogy nehéz megfejteni, mi jár a fejükben.

Az egyetem első napjaiban rengeteg vázlat született, nem csoda: csaknem 120 új embert ismertem meg egy hét alatt, akik mind más hatást gyakoroltak rám.

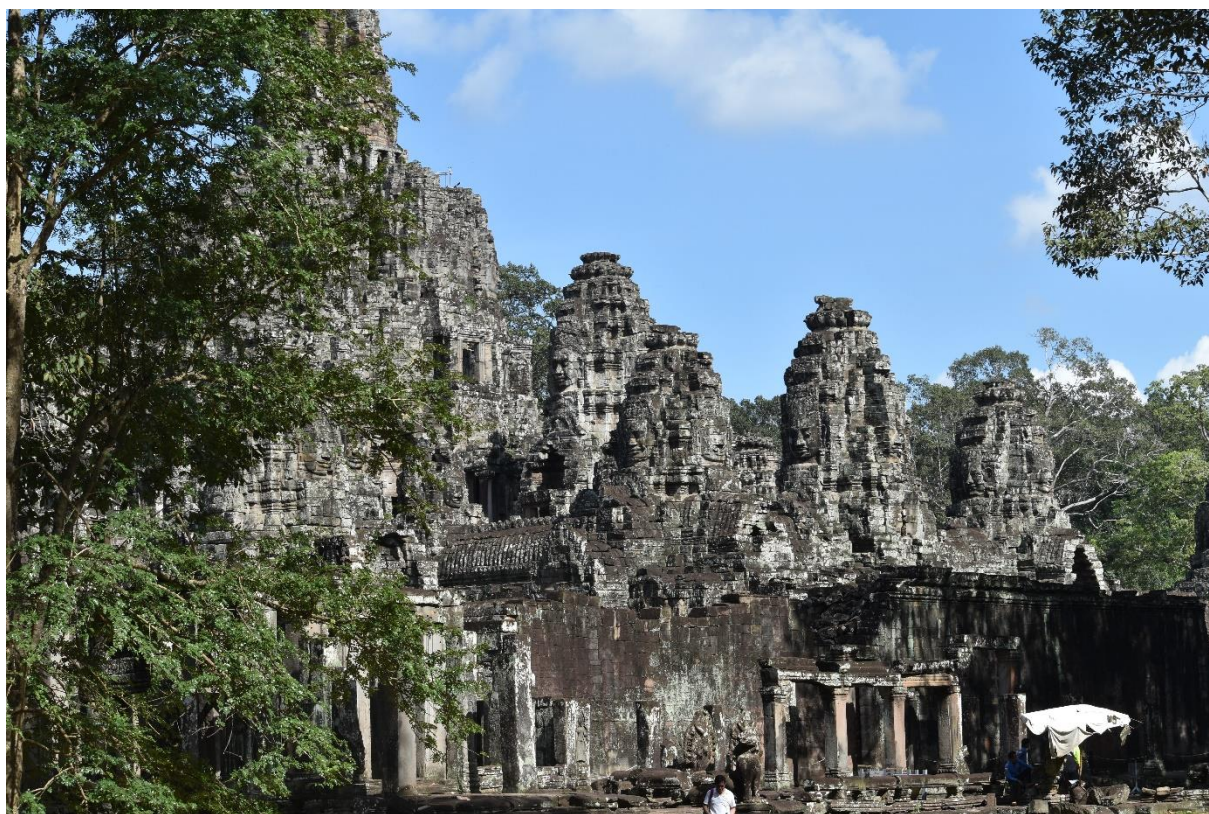
CS: A végére még egy érdekesebb kérdés: ha szabadon választhatnál bármelyik író/költő közül, kivel töltenéd a karantént?

RA: Fogós kérdés, mert egyet nem tudnék mondani, úgyhogy többet fogok. Szerb Antal mindenképp, kíváncsi vagyok, mit nem tudok még róla, meg vele egy irodalmi séta maga lenne a mámor. Aztán ott van Szabó Magda, akinek az Abigél c. műve egyik meghatározó könyvélményem lett, na vele is szívesen eltöltenék egy délután. Akit pedig kiemelnék még (és ezért senki meg ne kövezzon) az Vecsei H. Miklós, színész, költő, a Poket zsebkönyvek megálmodója. Azt hiszem ő az egyetlen ember Magyarországon, aki tud hinni abban, hogy a világ jobba tehető a kultúra által, és aki tesz is valamit, hogy ez megvalósulhasson. Szívesen elbeszélgetnék vele is egy sort: József Attiláról, a versantológiákról, meg hogy miért pont az Utas és holdvilágot választotta első poket zsebkönyvnek.

CS: Köszönöm a válaszaidat, sok sikert a továbbiakban.

Galéria

Kováts Anna fényképei:

Nagy Anna Zsófia fényképe:

Újságunk elérhetősége: levayszerkesztoseg@gmail.com

- Ha van saját versed, novellád vagy akár kisebb terjedelmű drámád, nyugodtan beküldheted, és ha elnyeri a szerkesztőség tetszését, bekerülhet a következő számunkba is.
- Ugyanígy, ha szeretnéd kipróbálni magadat újságíróként, (és lehetőleg a művészetekkel kapcsolatban van kritikai érzéked) akkor is várjuk jelentkezésedet az említett címen.

Köszönjük a megtisztelő figyelmet!